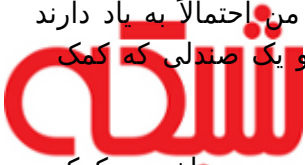

نسل خود را با دانش‌آموزان و دانشجویان نسل جدید مقایسه می‌کنم. جهان آموزشی آن‌ها بسیار متفاوت است. این تفاوت در حد شعار یا پیش‌بینی‌های آینده‌نگرانه نیست، بلکه حقیقتی خالص است. هم‌نسلان من احتمالاً به یاد دارند زمانی که دانش‌آموز بودیم، آخرین فناوری مرتبط با درس خواندن، ختم می‌شد به یک میز و یک صندلی که کمک می‌کرد راحت‌تر و با تمرکز بیشتر درس بخوانیم!

فقط کتاب بود و برنامه‌های آموزشی شبکه دو تلویزیون که به طور متمرکز به مباحث درسی می‌پرداخت و کمک بزرگی به درک مفاهیم و علاقه‌مند شدن به برخی رشته‌ها می‌کرد. «تلویزیون»، «میز» و «صندلی»، مثلث فناوری آموزشی دوران ما بود. حالا قصد دارم درباره دانش‌آموزان عصر جدید صحبت کنم. آن‌ها میز و صندلی را دارند، هر چند دیگر خبری از برنامه‌های قدرتمند آموزشی صداوسیما نیست، با این حال امکانات دیگری در اختیارشان است. روی میزشان کامپیوتر، تلفن همراه و تبلت دارند. اجازه دهید نگاه‌مان مثبت باشد و چیزی جز مزایای این ابزارها و به‌ویژه تلفن‌های همراه دانش‌آموزی نبینیم.

مطلب پیشنهادی

استقبال از برنامه‌نویسی در میان کودکان و مدارس بابا مامان؛ دوست دارم به جای زبان فرانسه برنامه‌نویسی پابتون یاد بگیرم!

دانش‌آموز در حال درس خواندن است و بخشی از درس را متوجه نمی‌شود. وارد گروهی مجازی مثلاً گروهی در تلگرام می‌شود. نگاهی به فهرست افراد آنلاین می‌اندازد و سؤالش را مطرح می‌کند. طولی نمی‌کشد که دوستان، پاسخ‌هایی می‌دهند. همه این پاسخ‌ها لزوماً مرتبط نیستند، ولی از میان آن‌ها می‌توان راهنمایی‌هایی را یافت. موضوع زمانی جالب می‌شود که معلمی با حوصله پیدا می‌شود و گروهی ایجاد می‌کند. این دیگر نهایت خوشبختی است. اینکه بتوانید در گروهی که دوستانتان در آن عضو هستند و معلمان نیز بر آن نظارت دارد، سؤالات خود را مطرح کنید و معلم و دیگران پاسخ دهند. این امکانات آنقدر حیرت‌انگیز است که ما حتی در رؤیای خود هم نمی‌دیدیم، اما اکنون از بدیهی‌ترین امکاناتی است که در اختیار دانش‌آموزان است. درس خواندن گروهی برای نسل من، آرزو بود. اینکه بتوانیم با دوستان در کتابخانه یا حتی در منزل جمع شویم و درس بخوانیم. اما حالا این امکان به راحتی در دست نسل جدید است. گروهی درس خواندن، همیشه یکی از راه‌های افزایش انگیزه درس خواندن به‌ویژه در فصل امتحانات بوده و هست و آثار حیرت‌انگیزش را می‌توان در اعداد و ارقام ثبت‌شده در کارنامه‌ها دید. برای من یکی از نکات جذاب دنیای امروز، همین تنها بودن و در عین حال، در میان جمع بودن است. دانش‌آموز در اتاقش تنها است و هم‌زمان در جمع ده‌ها نفر از دوستانش است.

این تمام داستان نیست. فرض کنید دانش‌آموز به مبحث بارهای الکتریکی می‌رسد، به بخش انتگرال می‌رسد، درباره یکی از جانداران تک‌سلولی پرسشی در ذهنش ایجاد می‌شود یا تمرینی از احتمال سردرگمش می‌کند. کافی است موبایلش را بردارد و در صفحات اینترنتی، در اینستاگرام و کانال‌ها پاسخ‌ها را جست‌وجو کند؛ پاسخ‌هایی از جنس متن، عکس و حتی ویدیو، صدا و انواع سخنرانی‌های علمی. او در مسیر یافتن پاسخ، به ده‌ها سایت و مطلب دیگر نیز برخورد می‌کند که در ناخودآگاهش ثبت می‌شود و دانش وی را کامل می‌کند.

تکمیل مباحث کتاب‌های درسی و جزوات با کمک محتوای آنلاین و آفلاین تلفن‌های همراه و تبلت‌ها، ویژگی منحصر به فرد دنیای امروز است. به نظر من وقت آن است مسئولان آموزشی، مربیان، معلمان و همه کسانی که دغدغه پرورش نسلی پویا و کارآمد را دارند، از این قابلیت‌ها استفاده کنند، زیرساخت‌های ایمن و مناسب طراحی کنند و در اختیار دانش‌آموزان قرار دهند. تلفن‌های همراه و شبکه‌های ارتباطی، قدرتی ذخیره‌شده هستند که اگر به طور صحیح و برنامه‌ریزی‌شده هدایت شوند، در ساخت آینده درخشان این مملکت سهم بزرگی خواهند داشت. شاید لازم باشد بیش از آنکه دانش‌آموزان را از رسانه‌های جدید بترسانیم و آن‌ها را محدود کنیم، از همین سنین به آن‌ها آموزش دهیم که چطور از این رسانه‌ها به عنوان ابزار پیشرفت و تعالی خود و جامعه استفاده کنند. تنها در این صورت است که بازار سوءاستفاده‌گران کساد خواهد شد و بخش منفی و تاریک دنیای مجازی به حاشیه رانده می‌شود و آنچه بیشتر به چشم خواهد آمد، مزایا و قابلیت‌های مثبت چنین فضایی است. چراغ اول را ما باید روشن کنیم.

تاریخ انتشار:

02 مرداد 1395

نشانی منبع: <https://www.shabakeh-mag.com/opinion/3890>